

пазарища, тука били въ голѣмо изобилие. Слѣдъ това „упрямій“ ученикъ билъ подлаганъ на физически изтезания и на „оскачдаляване“ прѣдъ цѣлия „въспитателски персоналъ“.

Вторъ подобенъ случай на руска учебна дисциплина Христо Ботйовъ наблюдавалъ третия день отъ стѣпването си въ класическата гимназия: тоя пжтъ обаче, неговата чувствителностъ не му позволила съвсѣмъ да пасува, както на 5. септ. — Въпросътъ се състоялъ въ слѣдното. Учителътъ по руска история запиталъ нѣкой си Степанъ Григориевичъ, какво било царуването на императоръ Павелъ. — „Такова, отговорилъ наивниятъ Степанъ, че въ послѣдствие самъ императорътъ бѣше одушенъ въ зимния дворецъ отъ своитѣ чокои“. Лаконическиятъ отговоръ на Степана Григориевича не само не подходжалъ на масалитѣ, които прѣподавателятъ разправялъ по-прѣдния часть, но той билъ цѣлъ сюрпризъ за него и за голѣма часть отъ класа. Въ Русия всѣки могълъ най-много отъ всичко друго да говори за царя, на първо мѣсто, и сетиѣ за бога, — разбира се всѣкога съ благопочтение, — но да се говори за насилствена смъртъ — това било изрично забранено. За насилствена смъртъ могло да се говори, но когато се касае до „народни прѣдатели“ или до далечни епохи. За лица, живи още, или за сждбата на царе, паметътъ на които ходи още между живитѣ, могло да се говори съ голѣма прѣдпазливостъ. Но лаконистътъ Степанъ прѣскокналъ границитѣ на допустимото. Той си позволилъ една дързостъ, която могла да „зарази“ атмосферата. Благовъзпитаниятъ прѣподаватель стѣпилъ въ своитѣ безгранични права да дизенфицира неочаквано прѣснатата зараза. Една-два плѣсници оглушили цѣлата стая. Неочакванъ билъ отговорътъ на Степана Григориевича, неочаквана била и физическата реакция противъ неговата „свобода“. Това дигнало злѣчката на нашиятъ класикъ, изъ гждитѣ